

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v Bratislave 23. septembra 2009 v trestnej veci obžalovaného **M. B. a spol. pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom** podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o odvolaní, ktoré podal krajský prokurátor v Nitre proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 23. mája 2008, sp. zn. 4 T 2/2003, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolanie prokurátora **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre ako súdu prvého stupňa z 23. mája 2008, sp. zn. 4 T 2/2003, obžalovaní M. B. a M. S. boli podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodení spod obžaloby krajského prokurátora v Nitre, podľa ktorej mali spáchať skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák.

Obžalovaní podľa záverov prokurátora mali inkriminovaný skutok spáchať v podstate tak, že

ako konatelia spoločnosti s ručením obmedzeným (s.r.o.) M. so sídlom v T. s cieľom neoprávnene získať finančné prostriedky po ich predchádzajúcej dohode 17. apríla 1993 písomne požiadali akciovú spoločnosť S., Mestskú pobočku V. (sporiteľňa), o poskytnutie úverov 5 000 000 Sk na nákup tlačiarenskeho zariadenia a 35 000 000 Sk na kúpu nehnuteľnosti v B., k žiadosti pripojili písomnosti (formálnu kúpno-predanú zmluvu týkajúcu sa nehnuteľnosti, fiktívny podnikateľský zámer s nepravdivými informáciami a znalecké posudky s výrazne nadhodnoteným ocenením nehnuteľnosti);

na základe toho so sporiteľňou 6. júla 1993, resp. 14. októbra 1993 uzavreli úverové zmluvy na sumu 5 000 000 Sk (túto vyčerpali v nesúlade s úverovou zmluvou na úhradu prevádzkových a iných nákladov, hoci kúpiť mali tlačiarenské zariadenie) a na sumu 32 000 000 Sk, za ktorú mali kúpiť prevádzkovú jednotku, pričom tento úver bol použitý na úhradu pohľadávok sporiteľne voči predchádzajúcim majiteľom nehnuteľnosti; v skutočnosti nemali v úmysle peniaze z úverov vrátiť, resp. tieto ani vrátiť objektívne nemohli vzhľadom na nepriaznivú finančnú situáciu ich firmy, čím sporiteľni spôsobili škodu vo výške 36 982 881 Sk.

Proti rozsudku krajského súdu podal krajský prokurátor v Nitre odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. a vrátenia vecí súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie (§ 259 ods. 1 Tr. por.). Svoje stanovisko odvolateľ odôvodnil tým, že krajský súd hodnotil dôkazy len jednostranne, v prospech obžalovaných, pričom nevzal do úvahy ďalšie okolnosti. Poukázal pritom na nepriaznivú finančnú situáciu firmy obžalovaných pri žiadosti o poskytnutie úveru, ako aj na použitie poskytnutej sumy 5 000 000 Sk na účel nezodpovedajúci podmienkam tohto úveru. Prokurátor poukázal tiež na nesprávne znalecké ohodnotenie nehnuteľnosti v B., ktoré podľa jeho názoru malo preukazovať úmysel obžalovaných sporiteľňu uviesť do omylu a neoprávnene získať finančnú výhodu.

Najvyšší súd postupujúci v intenciách § 564 ods. 4 v súčasnosti účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné (§ 245 ods. 1 Tr. por.) a že nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por.; preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmajúc pritom aj možné pochybenia odvolaním nevytýkané, pričom dospel k záveru, že toto nie je dôvodné.

Krajský súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zistil skutkový stav v medziach potrebných na rozhodnutie. Objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovaným i okolnosti svedčiace v ich prospech. Toto dokazovanie bolo vykonané legálne, procesne správnym postupom, v intenciách ustanovenia § 2 ods. 5 Tr. por.

Vykonané dôkazy krajský súd hodnotil logicky, jednotlivito aj v ich súhrne, v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por.

Odvolací súd nezistil dôvod na zmenu zisteného skutkového stavu, resp. potrebu ďalšieho dokazovania v zásadných otázkach.

Je potrebné konštatovať, že obžalovaní pri žiadosti na uzavretie úverovej zmluvy postupovali v súlade s predpismi a predložili k tomu potrebné písomné podklady. Ich kvalitu obligátorne musela skúmať druhá zmluvná strana, teda sporiteľňa, pričom od jej stanoviska závisela otázka poskytnutia úveru. Z viacerých dôkazov vyplýva, že žiadaný úver bol (z hľadiska sporiteľne a podľa vyjadrenia jej zástupcov) v otázke rizikovosti dobre posúdený a zabezpečený, pričom o poskytnutí týchto úverov nerozhodovala len jedna osoba, ale participoval na ňom kolektívny orgán, a to dokonca v centrále sporiteľne. Už tieto okolnosti spochybňujú záver obžaloby, že obžalovaní uviedli sporiteľňu do omylu, resp. jej omyl využili, aby tak neoprávnene získali majetkový prospech.

Na margo znaleckého posudku týkajúceho sa hodnoty nehnuteľnosti v B. je potrebné uviesť, že pôvodný znalec neskôr zomrel, pričom jeho závery boli v ďalšom konaní spochybňované. Tento dôkaz (pôvodné ocenenie nehnuteľnosti) však nie je možné považovať za vyvrátený na základe posudku iného znalca, lebo ide o dva rovnocenné dôkazy; je potrebné pripomenúť, že aj pôvodný znalecký posudok bol predmetom skúmania druhej zmluvnej strany, teda sporiteľne.

Úver týkajúci sa kúpy nehnuteľnosti v B. vlastne predstavoval len uspokojenie nároku sporiteľne z predchádzajúceho úverového vzťahu, pričom vlastne bremeno vrátenia požičaných peňazí bolo len presunuté na obžalovaných. Zároveň je potrebné vziať do úvahy aj už uvedené stanovisko, že úver bol z hľadiska rizikovosti dobre posúdený a zabezpečený.

Ďalší úver vo výške 5 000 000 Sk nebol obžalovanými vyčerpaný celý, pričom jednoznačne bolo chybou sporiteľne, že obžalovaným boli preplácané faktúry v rozpore s účelovým viazaním úveru.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku v intenciách § 125 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých

okolností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov a aké právne závery aplikoval pri posúdení dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona.

Odvolací súd tam uvedené závery si preto osvojuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Najvyšší súd po zvážení všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že zistený skutkový stav bol krajským súdom správne vyhodnotený, pričom bola správne použitá zásada in dubio pro reo a tiež vyhodnotená občianskoprávne aspekty vzťahu medzi obžalovanými a poškodenou sporiteľňou; oslobodenie obžalovaných spod obžaloby (skutok nie je trestným činom) je plne legálne. Odvolacie námietky prokurátora majú svoj základ len v jednostrannom výklade niektorých častí dôkazov, ktoré však v celkovom súhrne plne podporujú verdikt krajského súdu. Najvyšší súd ako súd odvolací preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 23. septembra 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová